

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120268320
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120268320.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu A., proti žalovanému A., zastúpenému M., o zaplatenie 3 902,39 eur s príslušenstvom, na odvolania žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.apríla2022, č. k.12Csp/22/2020-208, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II. o trovách konania **z r u š u j e** a vec v tejto časti **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 20.apríla2022 č. k.12Csp/22/2020-208 súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 3.902,39 eur a 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 3.685,40 eur od 28.02.2020 do zaplatenia a výrokom II. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dňa 13.12.2011 uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu č. XX/XXX/XX, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky - bezúčelový úver vo výške 8.400,- Eur. Žalovaný sa zaviazal úver vrátiť v 120 mesačných splátkach po 147,59 eur s tým, že splatnosť prvej splátky bola v 25. deň v kalendárnom mesiaci, nasledujúcom po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Súd prvej inštancie vykonal kontrolu výpočtu RPMN z údajov uvedených v predmetnej úverovej a zistil, že pri mesačnej splátke 147,58 Eur plus mesačný poplatok za vedenie úverového účtu 1,99 Eur a k tomu poplatok 168,- Eur je RPMN vo výške 19,63% a celková čiastka k úhrade dlžníkom vo výške 18.117,60 Eur, teda v súlade s údajmi v predmetnej úverovej zmluve. V predmetnej zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 11,66%. Súd zistil na internetovej stránke MF SR zo súhrnnej informácie za 3. štvrtrok 2011 priemernú hodnotu RPMN pre úvery nad 6.500,- Eur bez zabezpečenia na dobu 10 rokov vo výške 11,66% tak, ako bolo uvedené v predmetnej zmluve. Súd zistil, že adresa predávajúceho banky je v záhlaví na prvej strane predmetnej zmluvy. Zmluva uvádza dobu trvania zmluvy v bode 9.1. a to, že ide o zmluvu na dobu určitú do splatenia všetkých záväzkov. Presný termín konečnej splatnosti úveru v predmetnej zmluve nie je uvedený, ale je uvedená splatnosť 1. splátky a to do 25. dňa kalendárneho mesiaca, nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý (bod 5.2.), banka peňažné prostriedky z úveru poskytne najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok úveru a prostriedky poukáže na klientom určený účet (bod 2.1), banka vykoná poslednú splátku t.j. poradí 120-tu v deň uvedený v bode 5.2., počet mesačných splátok je 120 (bod 5.1., 5.3.). V predmetnej zmluve je uvedená v bode 1.4. celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť vo výške 18 117,60 eur. Náležitosti zmluvy podľa písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, predmetná zmluva neobsahuje, no

súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EU rozsudkom zo dňa 09.11.2019 vo veci Home Credit/ Klára Bíróová č. C-42/15 tak, že splatnosť splátok nie je nevyhnutné uvádzať konkrétnym dátumom, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tieto dátumy. Konštatoval, že podľa uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ a uvedenej Smernice predmetná úverová zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle uvedenej Smernice, teda je platná a nie je dôvod na vyhlásenie predmetného úveru za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný uzavrel predmetnú úverovú zmluvu ľahkomyseľne, dôverčivo vo vzťahu k pracovníčke banky-žalobcu, čo síce nebolo potvrdené výpoveďou tejto pracovníčky, pretože žalobca nezabezpečil jej účasť na pojednávaní, avšak táto skutočnosť vyplýva z toho, že žalovaný nebol vo finančnej núdzi, poznal spôsob odmeňovania v banke, pretože v banke pracovala jeho manželka a úverovú zmluvu uzavrel z podnetu pracovníčky banky. Žalovaný tvrdil, že tejto pracovníčke banky dôveroval, zmluvu nečítal, podpísal ju mimo pracovnej doby a budovy banky, pretože nestíhal prísť do banky počas úradných hodín banky. Súd zistil, že RPMN uvedená v predmetnej úverovej zmluve bola vyššia ako priemerná RPMN pre obdobie v čase uzavretia zmluvy. Z tohto dôvodu považoval vzhľadom na ľahkovážny prístup žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý pracovníčka banky využila, zmluvu v časti prevyšujúcej priemernú hodnotu RPMN nad 11,66% za neplatnú podľa § 39a Občianskeho zákonníka pre ľahkomyseľnosť, pričom stačí aj z nedbanlivosti. Súd prvej inštancie bol názoru, že žalobcovi vzhľadom na uvedené skutočnosti patrí len žalovaná suma z predmetného úveru 8.400,- eur pri výške RPMN 11,66%, čomu zodpovedá podľa výpočtu súdu celková suma, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 13 878,- eur. Podľa žalobcovho Prehľadu splácania žalovaný z predmetného úveru zaplatil celkovo sumu 13 885,80 eur, čo je suma vo výške celkovej sumy k zaplateniu z úveru 8 400,- eur pri RPMN 11,67%. Z toho vyplýva, že žalovaný celkovú sumu už zaplatil pred podaním žaloby, preto žalobu zamietol ako nedôvodnú. Uviedol, že z dôvodu hospodárnosti konania a tvrdenia žalovaného, že nežiada vrátiť žiadne sumy zaplatené žalobcovi, už neskúmal ďalšie námietky žalovaného. O náhrade trov konania uviedol, že „podľa § 257 CSP úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože žalovaný mal v skutočnosti polovičný podiel na uzavretí predmetnej úverovej zmluvy podľa podmienok banky pre svoj ľahkovážny prístup k uzatváraniu zmluvy tak, ako aj žalobca mal polovičný podiel, keď teda využil skutočnosť, že žalovaný mal vyšší príjem a nemal žiadne námietky k úrokovej sadzbe resp. zmluvu ani nečítal“.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že jeho žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu prizná náhradu trov konania a aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) a zároveň došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.). Odôvodnenie rozsudku označil za nedostatočné a všeobecné, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza len všeobecné konštatovanie, že „Súd zistil, že RPMN uvedená v predmetnej úverovej zmluve bola vyššia ako priemerná RPMN pre obdobie v čase uzavretia zmluvy. Z tohto dôvodu súd považoval vzhľadom na ľahkovážny prístup žalovaného pri uzatváraní zmluvy, ktorý pracovníčka banky využila, zmluvu v časti prevyšujúcej priemernú hodnotu RPMN nad 11,66% za neplatnú podľa § 39a Občianskeho zákonníka pre ľahkomyseľnosť, pričom stačí aj z nedbanlivosti.“ Súd prvej inštancie podľa neho nevysvetlil, z akého dôvodu považuje priemernú RPMN za nesprávnu. Čo sa týka odkazu na ustanovenie §39a Občianskeho zákonníka, má za to, že takémuto konštatovaniu súdu nepredchádzalo dokazovanie, iba tvrdenia žalovaného, ktoré podľa názoru žalobcu nemôžu byť základom zamietnutia žaloby v celom rozsahu. Uviedol, že podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2011 bola výška priemernej RPMN 11,66% a teda výška priemernej RPMN bola uvedená správne. Ďalej citoval ustanovenia právnych predpisov upravujúcich zverejňovanie na webovom sídle ministerstva informácie z údajov o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že § 19 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. upravuje spôsob výpočtu RPMN odkazom na vzorec v prílohe č. 2 tohto zákona a uviedol vzorec. Namietal, že pri posudzovaní výšky RPMN súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval a bez uvedenia zákonného dôvodu posudzoval správnosť výšky RPMN podľa priemernej RPMN. Vytykal, že rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. K ods. 19. odôvodnenia rozsudku uviedol, že nebol súdom vyzvaný na zabezpečenie účasti pracovníčky banky

na pojednávani, má za to, že bolo povinnosťou súdu predvolať na pojednávani konkrétnu osobu a zabezpečiť jej účasť na pojednávani, pretože toto už nebolo v kompetenciách žalobcu.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. o trovách konania podal včas odvolanie aj žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný považuje odôvodnenie nepriznania náhrady trov konania dôvodom hodným osobitného zreteľa, že mal polovičný podiel na uzavretí úverovej zmluvy, za nespravodlivý a arbitrárny. Aj keby tvrdenie súdu bolo v súlade so zisteným skutkovým stavom, čo nebolo, uvedená skutočnosť, nemôže byť sama o sebe dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval použitie § 257 CSP. Skutočnosť, že žalovaný podpísal zmluvu s pracovníčkou banky, ktorej dôveroval, za neštandardných okolností nemôže byť pripísaná na vrub žalovaného, ale jedine na vrub žalobcu ako silnejšej strany v zmluvnom vzťahu. Žalobca už pred podaním žaloby bol oboznámený s argumentáciou žalovaného ako aj posúdením MS SR a napriek tomu vyvolal zjavne neúspešný spor. Súd prvej inštancie mal preto vychádzať z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril. Navrhol rozsudok vo výroku I. ako vecne správny potvrdiť. Poukazoval, že žalobca sa nezúčastnil ani jedného z pojednávani, po každom pojednávani bol oboznámený s obsahom zápisníc vrátane predbežných právnych názorov súdu ako aj zistených skutočností a súdom vykonaného dokazovania, no nenavrhol vypočítať bývalú zamestnankyňu, ktorá uzatvárala so žalovaným spornú zmluvu, a ani nijako v priebehu sporu nerozporoval tvrdenia žalovaného o spôsobe uzatvorenia zmluvy o úvere. Označil za nepravdivé tvrdenie žalobcu, že súd bez uvedenia zákonného dôvodu posudzoval správnosť výšky RPMN podľa priemernej RPMN. Súd nemal povinnosť vyzývať žalobcu, aby zabezpečil účasť svedka, ktorého žalovaný nenavrhol vypočítať, žalobca sa k jeho tvrdeniam ohľadne uzatvárania zmluvy o úvere nijako právne relevantne nevyjadril, preto je potrebné tieto tvrdenia považovať za pravdivé. Žalovaný trval aj na doterajších písomných aj ústnych vyjadreniach, podľa ktorých úver, ohľadne ktorého sa žalobca domáha zaplata, je bezúročný z dôvodu: a/ rozporu s § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010, teda, že úverová zmluva neobsahovala presnú ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; b/ že zmluva o úvere neobsahovala priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy; c/ že neboli dojednané ďalšie podmienky ktorých nedodanie má za následok bezúročnosť poskytnutia úveru a bezpoplatkovosť (zmluva o úvere č. XX/XXX/XX. neobsahuje najmenej podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f)-j) a k) zák. č. 129/2010 Z.z., čo má za následok, že poskytnutý úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov); d/ že žalovaný zaplatil viac ako 165 % poskytnutej sumy t.j. sumu 13.885,80 Eur; e/ že úroky boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi; f/ že Ministerstvo spravodlivosti SR vyjadrením k žiadosti č. XXXXX/XXXX/XX zo dňa 11.11.2019 posúdilo podnet žalovaného ako dôvodný, nakoľko úver, ktorý mal byť poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. XX/XXX/XX posúdilo ako bezúročný, zmluvu o úvere vyhodnotilo ako obsahujúcu neprijateľné zmluvné podmienky, žalovanému odporučilo obrátiť sa na súd o vydanie bezdôvodného obohatenia. Za neplatnú považoval neprimeranú odplatu spočívajúcu v neprijateľnom prevýšení priemernej úrokovej miery 8.400,- Eur s úrokom vo výške 17,30 % ročne.

5. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch nie sú správne, nakoľko z bodu 5.3. úverovej zmluvy je jasné, že úver bol poskytnutý na dobu 10 rokov a teda v zmluve je správne uvedený údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, a teda vo výške 11,66 %. Žalobca zároveň nesúhlasí s tvrdením právnej zástupkyne žalovaného, že úrok 17,30% ročne je možné považovať za neprimeranú odplatu a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca odkázal aj na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy v spojení s § 1a ods. 1 a 4 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Úroková miera 17,30 % podstatne neprevyšovala priemernú výšku úroku a nebola ani vo výške odporujúcej zákonu a vyhláške. K náležitosti termín konečnej splatnosti úveru poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.04.2022. K vyjadreniu žalovaného, že s účinnosťou od 10.06.2013 sa veriteľovi výslovne zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu plnení za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského účtu (§ 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z.) uviedol, že nakoľko úverová zmluva bola podpísaná 13.12.2011, kedy toto ustanovenie účinné nebolo, banka si v zmysle vtedajšej platnej právnej úpravy mohla takýto

poplatok účtovať. Uvedený poplatok bol započítaný spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 168,- Eur do celkovej čiastky v zmysle bodu 1.4 úverovej zmluvy. Celková čiastka je tak uvedená správne a v súlade s platnou právnou úpravou a pozostáva z nasledovných položiek: 120 x splátka úveru vo výške 147,59 Eur (17.710,80) + 120 x poplatok za správu úverového účtu vo výške 1,99 Eur (238,80) + poplatok za poskytnutie úveru vo výške 168 Eur = 18.117,60 Eur.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu výroku I. podľa 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

7. Žalobca na prvom mieste odvolania namietal nedostatočné a všeobecné odôvodnenie napadnutého rozsudku o veci samej. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, čo zistil s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Okolnosť, že táto odpoveď žalobcu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p.; za porušenie práva na spravodlivý proces v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o využití dôverčivého a ľahkomyselného konania žalovaného žalobcom pri uzavretí pre žalovaného spotrebiteľa nevýhodnej úverovej zmluvy, ktoré okolnosti vyhodnotil ako úžeru podľa § 39a Občianskeho zákonníka. Pritom vychádzal zo žalovaným tvrdeného opisu okolností uzavretia zmluvy. Žalobca na tieto tvrdenia žalovaného ohľadom okolností uzavretia zmluvy reagoval stručne vyjadrením, že popiera všetky tvrdenia žalovaného ohľadom spôsobu a okolností uzavretia zmluvy, pričom poukazyval, že tieto žalovaný nepreukázal.

9. Podľa § 151 od. 2 C.s.p., ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

10. Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná. Má sa však za to, že každý pozná predmet svojho konania (to, čo urobil) a predmet svojho vnímania (to, čo videl alebo počul). Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania; inak je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné. Účelom právnej úpravy (§ 151 ods. 2) je vylúčiť dve neželané situácie. Po prvé, aby nedochádzalo k popretiam skutkových tvrdení protistrany en bloc, teda čisto formálne, napr. vyhlásením, že nič z toho, čo tvrdí protistrana, nie je pravda. Po druhé, aby strana, ktorá popiera, nemohla prezentovať svoj postoj tak, že si už na pravdivé udalosti síce nepamätá, ale že protistrana pravdu nemá (In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 619.)

11. Uvádzaná vykladaná procesná situácia nastala aj v tomto prípade. V danej veci žalobca iba všeobecne en bloc vyhlásil, že tvrdenia žalovaného nie sú pravdivé, ale neuviedol vlastné skutkové tvrdenia ohľadom okolností uzavretia úverovej zmluvy. Keďže je žalobca právnickou osobou, z povahy jeho právnej konštrukcie vyplýva, že navonok koná prostredníctvom na to oprávnených fyzických osôb, v danom prípade prostredníctvom svojej zamestnankyne uvedenej na zmluve L.. R. S.. Pre účinné popretie skutkových tvrdení žalovaného bolo potrebné, aby poskytol vlastné tvrdenia o okolnostiach a spôsobe uzavretia úverovej zmluvy, na čo mal navrhnúť výsluch zamestnankyne alebo predložiť jej vyjadrenie. Žalobca však takýto dôkaz nenavrhoval resp. takéto tvrdenie nepredložil. V zmysle § 151 ods. 2 C.s.p. je potom popretie skutkových tvrdení žalovaného žalobcom neúčinné. Následkom je, že skutkové tvrdenie žalovaného sa považuje za nesporné. Súd prvej inštancie preto z tvrdenia žalovaného mohol vychádzať. Zároveň však v odôvodnení rozsudku uviedol, aj prečo tvrdeniu žalovaného uveril, prečo ho považoval za pravdivé (žalovaný nebol v čase uzavretia zmluvy vo finančnej núdzi, poznal spôsob odmeňovania v banke, pretože v banke pracovala jeho manželka a úverovú zmluvu uzavrel z podnetu pracovníčky banky, aby táto získala odmenu).

12. K námietke žalobcu v odvolaní, že tak mal vykonať súd sám a z vlastnej iniciatívy zabezpečiť účasť jeho zamestnankyne na pojednávaní, odvolací súd poukazuje, že v sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejedávanej veci, platí prejednací princíp. Prejednací princíp spočíva v tom, že tvrdí skutočnosti, rozhodne pre posúdenie daného prípadu, a navrhuje a predkladá dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Strana má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu. Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné dôkazy tvrdenia. Preto je uvedená námietka žalobcu bezpredmetná. V danej veci neúspech žalobcu bol výsledkom neunesenia bremena tvrdenia ohľadne rozhodnej skutočnosti.

13. V danej veci ide navyše o spotrebiteľskú vec (spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom zo spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvy s ňou súvisiacej). Postup súdu vo veciach so spotrebiteľským prvkom sa riadi jednak všeobecnými sporovými pravidlami (ku ktorým patrí aj vyššie popísaný prejednací princíp), no podlieha i špecifickým pravidlám vyplývajúcim zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany (napr. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 290 a nasl. C.s.p. apod.).

14. V odvolaní žalobca taktiež namietal, že „Súd prvej inštancie nevysvetlil, z akého dôvodu považuje priemernú RPMN za nesprávnu.“ Táto námietka žalobcu nie je odvolaciemu súdu zrozumiteľná. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie sa totiž takáto úvaha (o nesprávne uvedenej priemernej RPMN) nenachádza. Naopak v ods.11 súd prvej inštancie konštatoval správnosť údajov o priemernej RPMN uvedeného v predmetnej úverovej zmluve. („V predmetnej zmluve je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 11,66%. Súd zistil na internetovej stránke MF SR zo súhrnnej informácie za 3. štvrtrok 2011 priemernú hodnotu RPMN pre úvery nad 6 500,- eur bez zabezpečenia na dobu 10 rokov vo výške 11,66%, tak ako bolo uvedené v predmetnej zmluve.“) Ďalej žalobca v odvolaní uvádzal vzorec výpočtu RPMN, s tým, že „Pri posudzovaní výšky RPMN súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval a bez uvedenia zákonného dôvodu posudzoval správnosť výšky RPMN podľa priemernej RPMN“, avšak odvolaciemu súdu znovu nie je zrejmé, ako dospel k uvedenému názoru, pretože podľa ods.11 odôvodnenia súd prvej inštancie vykonal kontrolu výpočtu RPMN z údajov uvedených v predmetnej úverovej zmluve podľa programu v súdnom registri C a zistil, že RPMN je vo výške 19,63% a na záver skonštatoval, že je v súlade s údajmi v predmetnej úverovej zmluve, teda správne uvedená. Správnosť v zmluve uvedenej konkrétnej RPMN ani priemernej RPMN súd prvej inštancie nespochybnil a nepovažoval za dôvod pre zamietnutie žaloby, keď v ods. 15 uviedol, že nie je dôvod na vyhlásenie predmetného úveru za bezúročný a bez poplatkov, čo je inak následkom absentujúcich alebo nesprávne uvedených údajov. Tento dôvod odvolania žalobcu je tak zmatečný a tým nedôvodný.

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdiť. Odvolací súd poukazuje, že predmetom prieskumu odvolacieho súdu sa stali len tie konkrétne právne otázky, ktorých nesprávnosť žalobca v rámci podaného odvolania namietal, inými otázkami správnosti právneho posúdenia sa odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania, nezaoberal. (uznesenie NS SR 8Cdo/8/2020).

16. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

18. Žalovaný podal odvolanie voči výroku II. rozhodnutia o trovách konania, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné. Dôvodom vecnej nesprávnosti výroku je nezrozumiteľnosť, rozpornosť a zmatečnosť výroku o trovách konania a odôvodnenia tohto výroku, čoho následkom je nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Vo výroku súd prvej inštancie uviedol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, čo doslovne zodpovedá rozhodnutiu o trovách podľa § 255 ods. 2 C.s.p. (ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo). Zároveň by k aplikácii uvedeného ustanovenia zákona navádzala

aj konštatácia súdu v ods. 21 odôvodnenia o akýchsi „polovičných podieloch“ žalobcu a žalovaného na uzavretí úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie však v ods. 21 uvádza, že otázku náhrad trov konania posúdil podľa iného ustanovenia § 257 C.s.p. a to tak, že úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, čo však nezodpovedá zneniu výroku a ani ďalším dôvodom, keďže nie je zrejmé, čo považoval súd prvej inštancie za dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 pre úplne nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému (v odôvodnení ďalej spomína len akýsi „polovičný podiel žalovaného“, nie vak celkový podiel, keďže žalovanému v konečnom dôsledku nepriznal žiadne trovy, hoci konštatuje že úspešný bol úplne). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách je tak rozporné, zmätočné, súd prvej inštancie ho nevysvetlil objektívnymi skutočnosťami. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu má za následok, že napadnuté rozhodnutie o trovách nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. na riadne odôvodnenie, čo zakladá porušenie procesných práv žalovaného do tej miery, že mu bolo znemožnené realizovať spravodlivý proces. Okrem toho platí, že ak súd má v úmysle použiť moderačné právo, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko. Súd prvej inštancie tak nevykonal. Naopak, na pojednávaní dňa 12.01.2022 uviedol stranám, že, ak bude musieť žalobu zamietnuť, bude musieť priznať plnú náhradu trov konania žalovanému. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktorého výrok bude zodpovedať (správne) použitému rozhodnému ustanoveniu zákona a bude riadne a preskúmateľne odôvodnené. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

19. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).